

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. M. R. Š., PhD.**, správca konkurznej podstaty úpadcu: S., spol. s r. o., so sídlom: H. IČO: X., zast. A. ak, s. r. o., so sídlom: V., IČO: X., proti žalovanému: **V. S.**, bytom: **W.**, zast. advokátkou Mgr. A. Š., so sídlom: AK Š., **o určenie neúčinnosti právneho úkonu**, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 22. novembra 2011, č. k. 21CoKR/6/2011-113, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.
Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trnava ako súd prvého stupňa rozsudkom z 29. 11. 2010, č. k. 19C/32/2010-81, zamietol žalobu žalobcu o určenie neúčinnosti právneho úkonu – kúpnej zmluvy z 31. 03. 2009 o obstaraní 66 kusov textilných strojov. Súčasne uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 468,77 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa pôvodne domáhal určenia neplatnosti predmetnej zmluvy s tým, aby súd nariadil žalovanému vrátenie predmetu zmluvy do konkurznej podstaty do 7 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Uviedol, že z hľadiska procesného práva návrh žalobcu, ako i petit návrhu bol určitý a zrozumiteľný. Následne podaním, súdu doručeným dňa 19.05.2010, žalobca žiadal určiť kúpnu zmluvu zo dňa 31. 03. 2009 voči veriteľom úpadcu za neúčinnú a nariadiť žalovanému vrátenie jej predmetu do konkurznej podstaty do 7 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku v prípade, ak žalovaný nedoplatí rozdiel jej reálnej ceny vo výške 5 950,-- eur v tej istej lehote. Pred začatím pojednávania dňa 14. 07. 2010 zástupca žalobcu upresnil petit návrhu tak, že žiada, aby súd určil kúpnu zmluvu zo dňa 31. 03. 2009, uzavretú medzi

spoločnosťou S., s. r. o. so sídlom Š. a žalovaným o obstaraní 66 kusov textilných strojov za právne neúčinnú voči konkurzným veriteľom. Súd túto zmenu návrhu na pojednávaní dňa 14. 07. 2010 pripustil.

Súd prvého stupňa poukázal na ustanovenia § 57 ods. 2, § 199 ods. 1, ods. 9 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ZKR) a uviedol, že v zmysle § 57 ods. 2 citovaného zákona, právo odporovať právnomu úkonu treba uplatniť v prekluzívnej 6 mesačnej lehote, ktorá začína plynúť od vyhlásenia konkurzu. V zmysle § 199 ods. 9 ZKR sa uznesenie o vyhlásení konkurzu považuje za zverejnené nasledujúci deň po zverejnení v Obchodnom vestníku, v danej veci dňa 15. 09. 2009. Prekluzívna 6 mesačná lehota tak začala plynúť dňa 16. 09. 2009 a skončila dňa 16. 03. 2010. Žalobca svoj nárok uplatnil na súde až podaním doručeným súdu dňa 19. 05. 2010, ktorým sa domáhal určenia neúčinnosti kúpnej zmluvy zo dňa 31. 03. 2009, kým dovtedy sa domáhal určenia neplatnosti predmetnej zmluvy na tom skutkovom základe, že textilné stroje boli predané za cenu nižšiu, než akú v skutočnosti mali. Vzhľadom na uvedené, keďže žalobcovi prekluzívna lehota na podanie žaloby v čase jej podania už uplynula, súd rozhodol o jej zamietnutí. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) a v konaní úspešnému žalovanému priznal právo na ich náhradu v sume 468,77 eur. Žalovaný si pôvodne uplatnil náhradu v celkovej sume 1 050,21 eur, túto mu však súd nepriznal argumentujúc, že pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny použil ustanovenie § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. jednu trinástinu výpočtového základu za úkon, nakoľko predmetom konania bola odporovateľnosť právneho úkonu, preto súd nevychádzal z hodnoty veci.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, rozsudkom z 22. 11. 2011, č. k. 21CoKR/6/2011-113, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p. potvrdil. Dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa vyhodnotil za dostatočné a za správny vyhodnotil aj jeho právny záver o tom, že nárok žalobcu je prekludovaný. Odvolací súd poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/2005 a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia prvostupňového súdu k tvrdeniu žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom uviedol, že požiadavku, aby z návrhu na začatie konania bolo zrejmé, čoho sa žalobca domáha, nemožno vykladať tak, že žalobca je povinný urobiť úplné a presné znenie výroku rozsudku a žalobcovi

takúto povinnosť neukladá ani ust. § 79 ods. 1 veta druhá O. s. p. Je však potrebné, aby sa z návrhu na začatie konania dalo zistiť, čoho sa žalobca žalobou domáha, za čo sa považuje určité a zrozumiteľné označenie spôsobu určenia právneho vzťahu, práva alebo povinnosti, ktorá má byť rozhodnutím súdu vyslovená. K rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 8/2005, na ktoré žalobca v rámci dôvodov svojho odvolania poukázal, odvolací súd uviedol, že toto nie je použiteľné na skutkový a právny stav, ktorý je predmetom tohto konania, pretože návrh žalobcu, ktorým sa domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, bol zrozumiteľný, nevyvolával žiadne pochybnosti o tom, čoho sa žalobca mieni domáhať, návrh na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy je jasne formulovaným petitom, o ktorom môže súd na základe dokazovania, vykonaného v konaní a po následnom právnom posúdení veci v súvislosti s hmotným právom, určujúcim náležitosti pre posúdenie platnosti právneho úkonu, rozhodnúť. Odvolací súd zdôraznil, že určenie neplatnosti nemožno zamieňať s neúčinnosťou právneho úkonu s využitím práva mu odporovať. Právo odporovať znamená domáhať sa neúčinnosti právneho úkonu, kedy podstatou odporovateľnosti je samotná neúčinnosť právneho úkonu voči všetkým veriteľom. Poukázal na povinnosť správcu konkurznej podstaty konať s odbornou starostlivosťou podľa § 86 ZKR, pričom odporovacie právo je jedným z typických práv, ktoré správcovi patria a práve ZKR vyžaduje, aby ho správca uplatňoval a využíval. Obranu žalobcu, spočívajúcu v tvrdení, že prvostupňový súd ho mal o formulácii žalobného petitu poučiť, vyhodnotil odvolací súd za obranu, ktorá nemôže v konaní obstať. Uviedol, že pôvodné podanie žalobcu, ktorým sa domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, nebolo podaním nesprávnym, nejasným ani nezrozumiteľným, išlo o návrh, ktorý vyplýva z hmotnoprávneho predpisu, preto nenastala okolnosť, kedy by súd bol povinný účastníka vyzvať na odstránenie väd podania. Žalobca až podaním zo dňa 19. 05. 2010 bez zmeny skutkového stavu navrhol niečo iné, než požadoval pôvodne. Postup súdu prvého stupňa, ktorý toto podanie posúdil ako zmenu návrhu, vyhodnotil odvolací súd za správny, v súlade s ust. § 95 O. s. p. Odvolací súd uzavrel, že z dôvodu, že žalobca o zmenu petitu bez zmeny skutkového stavu požiadal až po uplynutí prekluzívnej lehoty, rozhodol prvostupňový súd správne, keď žalobu zamietol. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a v konaní úspešnému žalovanému priznal náhradu trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 10. 02. 2011) v sume 64,91 eur.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 15. 12. 2011.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca a navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Trnave z 22. 11. 2011, č. k. 21CoKR/6/2011-113 a rozsudok Okresného súdu Trnava z 29. 11. 2010, č. k. 19C/32/2010-81 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podanie dovolania žalobca odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p., teda že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, konkrétne k vade uvedenej v písm. f/ (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Odvolaciemu súdu vytkol, že nesprávne vyhodnotil jeho návrh na začatie konania za zrozumiteľný, nevyvolávajúci žiadne pochybnosti o tom, čoho sa žalobou domáhal. Poukázal na to, že v petite žaloby sa domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy č. 23 zo dňa 31. 03. 2009 o obstaraní 66 kusov textilných strojov, uzatvorenej s bývalou konateľkou úpadcu, súčasne však označil konanie konateľa úpadcu ako predávajúceho a žalovaného ako kupujúceho (t. j. uzatvorenie kúpnej zmluvy) ako odporovateľný právny úkon, pretože došlo k poškodeniu veriteľov najmenej o 5 950,-- eur. Uvedené muselo zákonite vyvolať pochybnosti o tom, čoho sa žalobca v skutočnosti domáhal, pretože v prípade neplatnosti zmluvy a jej právnej neúčinnosti ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré vyžadujú splnenie odlišných náležitostí a ktoré spôsobujú odlišné následky. Okresný súd Trnava mal preto postupom podľa § 43 ods. 1 O. s. p. vyzvať žalobcu na doplnenie jeho nezrozumiteľného podania a nie svojvoľne, na základe vlastného rozhodnutia bez súčinnosti so žalobcom, rozhodnúť o kvalifikácii žalobcovho návrhu ako návrhu na vyhlásenie neplatnosti právneho úkonu. Žalobca poukázal na totožnú právnu vec vedenú na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25Cbi/1/2010, v ktorej podal totožne koncipovaný návrh na začatie konania, ktorým sa domáhal vyhlásenia kúpnej zmluvy za neúčinnú aj za neplatnú súčasne. Vo veci konajúci sudca však v tomto prípade vyzval žalobcu na odstránenie väd podania postupom podľa § 43 ods. 1 O. s. p. a zároveň ho poučil, ako má vady podania odstrániť. Vzhľadom na túto skutočnosť považuje žalobca záver odvolacieho súdu o zrozumiteľnosti jeho návrhu z 25. 02. 2010, za nesprávny, pretože ak by bol skutočne zrozumiteľný, tak by ho rovnaký sudca toho istého súdu nevykladal rozdielne. Žalobca vo svojom dovolaní spomenul viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 9 Sžso 84/2008, 4 Cdo 143/2006 a 4 Cdo 16/1998) a uviedol, že za nesprávny návrh sa považuje aj taký návrh na začatie konania, v ktorom došlo k vzájomnej logickej rozpornosti žalobného návrhu a opísania rozhodujúcich skutočností. Žalobca ďalej poukázal na poučovaciu povinnosť súdu, v teórii označovanú ako progresívnu poučovaciu povinnosť, ktorú je nutné odlišovať od všeobecnej poučovacej povinnosti v zmysle § 5 ods. 1, ods. 2 O. s. p. V nadväznosti na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.

4 Cdo 7/1997 vyslovil svoj názor, že poučovaciu povinnosť má súd aj vtedy, keď je účastník v konaní zastúpený advokátom. Považuje za irelevantné, že ako správca konkurznej podstaty je povinný podľa § 86 ZKR konať s odbornou starostlivosťou, pretože napriek tejto skutočnosti nie je osobou s právnickým vzdelaním. Rovnako je podľa neho irelevantné, že odporovacie právo je jedným z typických práv, ktoré správcovi prináležia. V ďalšej časti svojho dovolania sa žalobca vyjadril k účinkom začatia konania z pohľadu zachovania procesných a hmotnoprávných lehôt a s poukázaním na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 16/1998 vyjadril názor, že jeho podanie s návrhom na začatie konania zo dňa 25. 02. 2010 napriek jeho nesprávnosti z dôvodu nezrozumiteľnosti, malo za následok zastavenie plynutia prekluzívnej lehoty. Súdu vytkol, že dňa 14. 07. 2010 rozhodol o zmene návrhu napriek tomu, že právny zástupca žalobcu na pojednávaní konanom v rovnaký deň výslovne uviedol, že podaním zo dňa 19. 05. 2010 žalobca svoj pôvodný návrh dopĺňal a nie menil. Súd tak rozhodol o zmene návrhu svojvoľne v rozpore s výslovným vyjadrením žalobcu, ktorý návrhom disponuje. Rozhodnutím súdu prvého stupňa o zmene návrhu, na základe ktorého tento následne rozhodol o preklúzii nároku žalobcu (potvrdeného odvolacím súdom) tak došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. V neposlednom rade žalobca súdom vytkol, že sa riadne a dostatočne nevyjadrili ani k jednému ním vznesenému argumentu, spočívajúcemu v tom, či bolo alebo nebolo nutné doplniť jeho návrh na začatie konania postupom podľa § 43 ods. 1 O. s. p., či aj podaním neúplného návrhu dochádza k zastaveniu plynutia premlčacej, resp. prekluzívnej lehoty a či svojvoľným rozhodnutím prvostupňového súdu o zmene návrhu bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nevykazuje. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Trnava ako súdu prvého stupňa, pričom však vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že dovolanie žalobcu v zmysle ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu, uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd, vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p.,

možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

Vady vymenované v písm. a/ až g/ § 237 O. s. p., majú za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietol vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dôvodom, zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva, najmä právo zúčastniť sa pojednávania, byť vypočutý ako účastník, robiť podania, navrhovať vykonanie dôkazov, rovnako právo na doplnenie, resp. opravu nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania postupom podľa § 43 O. s. p.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dovolací súd existenciu podmienky prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. namietanej dovolateľom, nezistil. Vada konania v zmysle citovaného ustanovenia mala podľa tvrdenia žalobcu spočívať v tom, že napriek tomu, že jeho návrh na začatie konania nebol úplne zrozumiteľný (pretože žalobným petitom sa domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, súčasne však v tej istej žalobe dvakrát odporoval uzatvoreniu kúpnej zmluvy medzi konateľom úpadcu a žalovaným), súd prvého stupňa žalobcu nevyzval na doplnenie jeho nezrozumiteľného podania, hoci ide o dva rozdielne inštitúty, spôsobujúce odlišné následky. Tým, že súd vyhodnotil žalobcov návrh ako žalobu o neplatnosť právneho úkonu, neaplikujúc postup podľa § 43 ods. 1 O. s. p., odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Podľa § 79 ods. 1 veta posledná O. s. p., ak sa návrh týka dvojstranných právnych vzťahov medzi žalobcom a žalovaným (§ 90), nazýva sa žalobou.

Podľa § 42 ods. 3 v spojení s § 79 ods. 1 O. s. p., zo žaloby musí byť zjavné, ktorému súdu je určená, kto ju robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísaná a datovaná. Okrem uvedených náležitostí musí žaloba obsahovať meno, priezvisko (prípadne aj dátum narodenia, telefonický kontakt) a bydlisko účastníkov, prípadne ich zástupcov, údaj o štátnom občianstve, pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa žalobca dovoľáva, a musí byť z neho zrejmé, čoho sa žalobca domáha (tzv. žalobný petit). Ak je účastníkom právnická osoba, žaloba musí obsahovať názov alebo obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené. Ak je účastníkom fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, žaloba musí obsahovať obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené.

Prípadné vady žaloby, spôsobujúce jej nesprávnosť, neúplnosť alebo nezrozumiteľnosť je možno odstrániť postupom podľa § 43 O. s. p. Za nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie je možné považovať také podanie, v ktorom absentujú všeobecné náležitosti, vyžadované vyššie citovanými ustanoveniami O. s. p. (resp. ďalšími jeho osobitnými ustanoveniami), ako aj údaje nevyhnutné k tomu, aby bolo súdu jasné, o čom má rozhodnúť. Posúdeniu toho, či žalobný petit v návrhu na začatie konania je dostatočne presný, určitý a zrozumiteľný, napomáha zistenie, či po prevzatí petitu do výroku rozhodnutia, bude toto vykonateľné. Pritom riziko toho, že žalobe, formulovanej žalobcom v tej-ktorej veci z dôvodu nesprávnej formulácie žalobného petitu, nebude vyhovené, nesie v plnom rozsahu žalobca.

Naproti tomu, zmenou žaloby v zmysle § 95 O. s. p. sa rozumie inštitút, použitím ktorého možno zmeniť to, čoho sa žalobca domáha v pôvodnom petite, a to tak, že žiada viac, žiada niečo iné alebo na základe iného skutkového stavu.

V posudzovanom prípade sa žalobca žalobou z 25. 02. 2010, prvostupňovému súdu doručenou 01. 03. 2010, domáhal vyslovenia neplatnosti kúpnej zmluvy, uzatvorenej dňa 31. 03. 2009 o obstaraní 66 kusov textilných strojov. Takto formulovaný žalobný petit je bezpochyby dostatočne určitý a zrozumiteľný, v ktorom je vyjadrený návrh žalobcu dosiahnuť neplatnosť predmetnej zmluvy, pričom určenie neplatnosti právneho úkonu je spôsobilým predmetom konania s účinkami vyplývajúcimi z hmotného práva. Z uvedeného

dôvodu súd prvého stupňa nemal dôvod vyzývať žalobcu na odstránenie väd žaloby postupom podľa § 43 O. s. p. Žalobný petit v prejednávacom prípade nie je ani vnútorne rozporný, ktorý by vzbudzoval pochybnosti o zámere žalobcu. Dovolací súd zdôrazňuje, že nie je vecou súdu, aby žalobcu poučoval o hmotnom práve, vrátane poučenia o správnej formulácii žalobného petitu tak, aby žalobca dosiahol zamýšľaný výsledok konania. Práve v prípade, ak by súd konal v rozpore s uvedenou zásadou, porušil by princíp rovnosti účastníkov konania.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca písomným podaním z 19. 05. 2010, súdu doručeným v ten istý deň, označeným ako „Doplnenie návrhu žaloby“ (č. l. 18 - 19), navrhol, aby prvostupňový súd vyššie označenú kúpnu zmluvu, uzatvorenú medzi bývalou konateľkou úpadcu a žalovaným, určil voči veriteľom úpadcu za neúčinnú a nariadil žalovanému vrátenie jej predmetu do konkurznej podstaty do 7 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, to všetko v prípade, ak žalovaný v rovnakej lehote nedoplatí rozdiel jej reálnej ceny vo výške 5 950,-- eur. Žalobca síce podľa doslovného vyjadrenia v podaní mal v úmysle formuláciu „určiť kúpnu zmluvu za neplatnú“ nahradiť presnejšou formuláciou „určiť kúpnu zmluvu za neúčinnú“, evidentne však navrhol vydanie iného rozhodnutia (petitu), než ako pôvodne v návrhu uviedol. Následne, na pojednávaní dňa 14. 07. 2010 (zápisnica o pojednávaní na č. l. 27 - 30) zástupca žalobcu upresnil žalobný petit vo vzťahu k svojmu vyjadreniu zo dňa 12. 07. 2010, súdu prvého stupňa doručené faxom dňa 14. 07. 2010 (č. l. 31 - 35) v tom zmysle, že vrátenia predmetu do konkurznej podstaty sa žalobca nedomáha, ale žiada, aby súd určil kúpnu zmluvu zo dňa 31. 03. 2009, uzavretú medzi spoločnosťou S., s. r. o. so sídlom Š. a žalovaným, o obstaraní 66 kusov textilných strojov, za právne neúčinnú voči konkurzným veriteľom. V nadväznosti na uvedené je treba zdôrazniť, že v prípade neplatnosti a neúčinnosti právneho úkonu ide nepochybne o dva odlišné právne inštitúty, ktoré požívajú inú právnu úpravu. V konečnom dôsledku sám žalobca vo svojom dovolaní uviedol, že v prípade neplatnosti a neúčinnosti zmluvy ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré vyžadujú splnenie odlišných náležitostí a ktoré spôsobujú odlišné následky. Vzhľadom na túto skutočnosť nebolo možné obsah žalobcovho podania posúdiť ako doplnenie návrhu, ale správne ho súd prvého stupňa vyhodnotil ako zmenu návrhu, o ktorom rozhodol na pojednávaní konanom dňa 14. 07. 2010 tak, že zmenu žaloby pripustil (§ 95 O. s. p.). Dovolací súd na margo prípadného porušenia práv účastníkov konania uvádza, že práve v prípade, ak by sa súd prvého stupňa s kvalitatívnou zmenou návrhu, prezentovanou žalobcom v jeho podaní zo dňa 19. 05. 2010, nebol procesne vysporiadal, zaťažil by konanie vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (podľa § 241 ods. 2 písm. b/

O. s. p.). K tomuto však nedošlo a rovnako ani žalovanému nebola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., keďže bol prítomný na pojednávaní, na ktorom k zmene návrhu došlo (v opačnom prípade by mu bol súd povinný zmenený návrh doručiť).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, dovolací súd konštatuje, že postup súdu prvého stupňa bol zákonný a žalobcovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom.

Keďže dovolací súd nezistil ani žiadne iné skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa ďalších ustanovení § 237 O. s. p., dovolanie žalobcu podľa § 218 ods. 1 v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. ako neprípustné odmietol.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže mu však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 31. mája 2012

JUDr. Alena Prieceľová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová